

LBRIS

We know
books

Editor: Vasile Burlui

Redactor: Tatiana Dabija

Tehnoredactare: Florin Georgescu

Copertă: Florin Georgescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TĂNASE, MIHAIL

În umbra unui timp uitat / Mihail Tănase ; pref. de Iuliu Pop. - Iași :

Cartea Românească Educațional, 2024

ISBN 978-606-057-361-6

I. Pop, Iuliu (pref.)

821.135.1

MIHAIL TĂNASE

ÎN UMBRA UNUI TIMP UITAT

eseuri

Prefață de Iuliu Pop

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional

Copyright © Editura Cartea Românească Educațional, Iași, 2024.

Adresa: Bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2, Iași – 700124

www.ecredu.ro

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

PREFAȚĂ

În paginile acestui volum, cititorul este invitat să pășească într-un spațiu al reflecției și al introspecției. Mihail Tănase, un fin filozof al cotidianului, ne deschide porțile unei lumi unde singurătatea nu este doar o stare, ci și un loc de întâlnire cu sine.

Fiecare eseu este o lacrimă a toamnelor reci, o mărturie a emoțiilor și experiențelor care ne modelează existența. Scaunul cu roțile, prezent nu doar ca obiect, ci și ca simbol al limitărilor umane, devine punctul de plecare într-o călătorie a acceptării și înțelegerii.

Mihail Tănase nu inventează povești; el le trăiește și le împărtășește cu o sinceritate care atinge sufletul cititorului. Prin cuvinte pline de greutate și semnificație, autorul ne invită să privim dincolo de aparențe și să găsim frumusețea ascunsă în umbra unui timp uitat.

În concluzie, volumul de eseuri "În umbra unui timp uitat", abordează o varietate de teme profund umane și universale. Printre acestea, se numără:

Trecerea timpului: Reflectarea asupra modului în care timpul ne modelează viața și amintirile.

Resiliența: Povești despre cum oamenii se adaptează și găsesc forța de a merge mai departe în fața adversităților.

Identitatea: Explorarea căutării de sine și a modului în care experiențele ne definesc identitatea.

Relațiile interumane: Analiza complexității relațiilor dintre indivizi și impactul lor asupra dezvoltării personale.

CUPRINS

PREFAȚĂ	5
AM ALES SĂ PRIVESC PLOAIA	7
ȘAH PE TABLA VIEȚII	8
CREPUSCUL DE DOR	8
ZIDURI DESCOMPUSE	9
ZMEIE DE HÂRTIE	10
ALȚI OCHI	11
REVEDEREA CU CEI DRAGI – O IMENSĂ BUCURIE ..	11
CĂRĂRI DE FUM	12
AMINTIRE ETERNĂ	13
MIREASMA MĂRII	13
UNICUL POCAL	14
PLOAIE NEPRIHĂNITĂ	14
TREI ELEMENTE	15
UN ÎNGER... ..	16
ÎN UMBRA UNUI TIMP UITAT	17
TIMPUL ÎN AGITAȚIE	18
UITAT ÎN GALAXIE	19
ZĂMISLESC ZEI DIN HÂRTIE	19
ÎN UMBRA TIMPULUI	20
SOLEMNITATEA SINGURĂȚĂȚII	21
ZĂPEZI ALBASTRE	22
SPERANȚA ÎN VÂNTUL NOPTII	22
SINGUR	23
CĂLĂTORIA DESCOPERIRII	24
ZĂPADĂ ÎN FLĂCĂRI	25
ETERNUL PREZENT	25
CERUL DIN NOI	26
TOT CE AM FOST	27

MI-E DOR... ..	28
ECOU ÎN TIMP	29
O NOUĂ VIAȚĂ	30
POVEȘTEA NESCRISĂ	30
SUFLET ÎN ZBOR	31
PROMISIUNE DE PACE	31
DACĂ M-AI FI LĂSAT SĂ CÂNT	32
ÎN UMBRA SUFLETULUI	32
OGLINDA INIMII	33
ILUZORIU	33
UITARE	34
CULOAREA LUMII	34
TU, FULG DE NEA... ..	35
FATA MORGANA	36
PIETRELE VIEȚII	36
LUMINA INTERIOARĂ	37
SEARĂ DE IARNĂ	38
UNIVERSUL LINIȘTII	39
SPERANȚĂ PIERDUTĂ	39
O ALTĂ PLOAIE	40
APROPIERE	40
OTRAVA FERICIRII	41
ZIUA SPERANȚĂ	42
TOAMNĂ DURUTĂ	42
BUSOLA IUBIRE	42
UNIVERSUL MEU EȘTI TU	43
ALĂTURI DE TINE	44
DINCOLO DE BARIERE	44
ULTIMA PLECARÉ	45
SUFLET DE CRISTAL	45
IMN AL EXISTENȚEI	46

PODURI PESTE ABISURI	47
INDIFERENȚĂ POLITICĂ	47
IUBIREA DIN POEME	48
EU ȘI RESTUL	49
HARTĂ CU CICATRICI	50
CEL MAI BUN PRIETEN	50
COMPLEX	51
UMBLET DEPARTE	52
DORINȚA DE A ZBURA	52
DORINȚĂ EFEMERĂ	53
AMURG	54
IUBIRE ETERNĂ, VIE... ..	54
ALFA ȘI OMEGA	55
TABLOU AL EXISTENȚEI	56
ÎNGERI ALBI	57
ZBOR LIBER	57
LIBER	58
REFUGIU	58
CARUSELUL VIETII	59
PODURI PESTE ABISURILE TĂCERII	60
CĂUTARE	61
PASTEL	61
MISTERUL VIETII	62
LACRIMI INTERIOARE	63
CONTURUL IUBIRII	64
ÎNTRE SPERANȚĂ ȘI DISPERARE	64
VISUL MEU	65
POVEȘTI PIERDUTE	65
ZI DE PLUMB	66
DORINȚĂ ARZĂTOARE	66
LUMINA	67

TABLOU CU PLOAIE	67
TESTAMENT AL IUBIRII	68
REFLECȚII DESPRE ILUZIA VINDECĂRII	69
LACRIMA ZÂMBET	69
UN VIS	70
RECOMPENSĂ SUFLETEASCĂ	71
RUPERA DIN SINE: O CĂLĂTORIE ÎN ADÂNCUL SUFLETUL	71
REZEMAT DE PLOAIE	72
OCHI LĂCRIMAT	73
PREZENT	74
ȘI ÎNGERII PLÂNG	74

Filozofia vieții cotidiene: Meditații asupra semnificației și valorii momentelor obișnuite din viața de zi cu zi.

Această prefață își propune să capteze esența lucrărilor lui Mihail Tănase și să ofere o fereastră spre universul său unic de gânduri și sentimente.

Iuliu Pop

AM ALES SĂ PRIVESC PLOAIA

Începuse să plouă... Picături mici și răzlețe la început, apoi tot mai dese, până când cerul se deschisese într-o cortină de apă. Ploua... Și fiecare picătură părea să-mi soarbă gândurile, să le spele de îndoială și să le poarte departe, într-un râu nevăzut.

Plângeam, nu din tristețe, ci dintr-o eliberare tăcută, pentru că lacrimile mele se amestecau cu ploaia, devenind una cu ea... Plângeam după chipul tău, care era întors spre mine, plângeam prin ochii tăi ce păstrau adâncimea unui cer înainte de furtună. În privirea ta, găseam întrebări fără răspuns, la fel cum nu știam când se va opri ploaia sau când norii se vor risipi pentru a face loc soarelui.

Și în timp ce stăteam acolo, lăsându-mă învâluit de stropi și de amintirea ta, mă întrebam dacă poate ceea ce am făcut, toate alegerile și greșelile, nu erau decât o ironică farsă a genunilor. Poate că viața nu era nimic mai mult decât o piesă de teatru, iar noi, actorii ei, care ne-am jucat rolurile fără să cunoaștem scenariul până la capăt.

Dar chiar și în această posibilă farsă, găseam frumusețe... Ploaia, cu ritmul ei constant și mângâietor, îmi aducea aminte că după fiecare furtună vine o liniște, și că fiecare lacrimă are în spate o poveste care merită spusă... Așa că am ales să privesc ploaia nu ca pe un sfârșit, ci ca pe un început, un preludiviu la o nouă poezie, la o nouă poveste, la un nou Eu...

ȘAH PE TABLA VIEȚII

În adâncul nopții, unde stelele par să șoptească secretele universului, am găsit durere... Era o durere tăcută, ascunsă în umbra lunii, acolo unde nimeni nu credea că ar putea exista. Era durerea unui suflet pierdut în întuneric, căutând lumina zilei care să-i alunge umbrele. Speranța, acea flacără veșnică ce arde în inima fiecărui visător, m-a părăsit... Dar nu a plecat singură, ci iubindu-se cu ea, cu acea parte din mine care încă mai credea în miracole. Împreună, au dansat în zorii unei noi zile, lăsându-mă în urmă, cu gândurile mele, singura companie... Și acum, în acest joc al vieții, vor să joace șah cu a mea gândire... Fiecare mișcare este calculată, fiecare decizie este critică...

"Tăcerea" mută prima, glisând pe tabla de șah a existenței mele, în propria-mi trăire... Este un joc de răbdare, de strategie, unde fiecare piesă are rolul său, fiecare moment este o lecție. Și totuși, în acest labirint al gândurilor, unde ecoul tăcerii răsună mai puternic decât orice cuvânt rostit, am găsit puterea de a merge mai departe. Am învățat că durerea nopții poate fi transformată în înțelepciune, că speranța poate renaște din propria cenușă, iar jocul de șah al minții poate fi câștigat cu curaj și determinare.

Așa că ridic capul, privesc spre cer, și îmi promit că voi fi propriul meu rege în acest șah al vieții, că voi scrie propria mea poveste în stelele ce veghează tăcut asupra mea...

CREPUSCUL DE DOR

În umbra crepusculului, silueta ta se contura ca o promisiune deșartă. Erai acolo, în fața mea, un mister nedezlegat, o enigmă care îmi fura respirația... Te priveam

în tăcere, ochii mei încercând să descifreze secretele ascunse în adâncul privirii tale. Fără să știi, căutam inima ta, nu pentru a o poseda, ci pentru a mă ascunde în ea de durere, să găsesc alinare în ritmul ei calm...

Noaptea, ca un vâl mătășos, acoperea așteptarea unui cuvânt nerostit, o așteptare ce părea să dureze o eternitate. În jurul nostru, lumea continua să se rotească, neîntreruptă, dar pentru noi timpul părea să se fi oprit. Erai atât de aproape, dar totodată atât de departe, ca o stea căzătoare pe cerul nopții... Frumoasă, dar efemeră...

În fiecare bătaie a inimii mele, speram să aud ecoul cuvintelor tale, să simt căldura suflului tău... Dar rămâneai tăcută, iar tăcerea ta era ca o lacrimă nesfârșită, curgând pe obrazul destinului nostru comun...

În acea noapte, am înțeles că uneori, cele mai puternice declarații de dragoste sunt cele nerostite, cele care se ascund într-o privire, într-un gest simplu, într-o tăcere plină de semnificații. Și astfel, în fața ta, am învățat să găsesc frumusețea în lucrurile nespuse, să apreciez poezia tăcerii. Pentru că, chiar și în absența cuvintelor, inima ta a vorbit suficient de clar... Iar eu am fost acolo să ascult...

ZIDURI DESCOMPUSE

În umbra așteptărilor ce odinioară se înălțau ca ziduri neclintite, am ales să le dau jos, să le descompun în pietre de temelie pentru un nou început. Las ochiul lăcrimat deoparte, un martor tăcut al bătăliilor interioare, și privesc lumea nu ca un războinic înfrânt, ci ca un explorator al propriului destin.

Scaunul cu rotile, acum un tovarăș neașteptat, calcă cărările copilăriei din nordul albastru, acolo unde cerul se

întinde nesfârșit și unde visele își găseau adăpost în fiecare stea căzătoare. Cu visele goale, nu de lipsă, ci de așteptări și prejudecăți, merg înainte, contemplând nopțile cu stele adevărate, acele lumini ghid care nu se sting niciodată...

Refugiul îl găsesc în momentele de liniște, cu îngeri adormiți în cafeaua amară, în aroma care trezește amintiri și speranțe noi... În fiecare sorbire, găsesc forța de a privi dincolo de limitările fizice, de a vedea frumusețea în imperfecțiune, de a trăi cu adevărat.

ZMEIE DE HÂRTIE

În căutarea ta, pasul meu răsună prin păduri de aramă, unde timpul și-a lăsat amprenta în tăcere... Trunchiurile lor străvechi, acum goale de ecoul vieții, stau mărturie a unei lumi ce a fost cândva plină de culoare și cântec. Traversând aceste coridoare părăsite, zmeii de hârtie îmi șoptesc povești uitate, ghidându-mă pe cărări de umbre ce se întretaie și se pierd în neant...

În fiecare pas, te caut, iar dorul mă poartă prin această lume uitată... În visul comun ce ne leagă, nopțile catifelate îmi sunt alinare, iar lacrima ce o scalzi în acest vis devine mărgăritarul prețios al speranței... În fiecare noapte, sub bolta înstelată, inima mea își țese așteptarea, iar sufletul îmi dansează în ritmul tău nevăzut...

Tu îmi ești lumina ce străbate întunericul și raza de soare ce încălzește arama rece... În fiecare vis, mă regăsesc în căutarea ta, iar când zorii se apropie, știu că undeva, dincolo de păduri și timp, tu mă aștepti cu brațele deschise, gata să scalzi toate lacrimile într-un vis fără sfârșit...

ALȚI OCHI

Adorm... Doar câteva minute, suficient să-mi visez trecutele clipe... Stolurile înghețate se depărtează în zbor, frunzele copacilor albi îmi plâng zâmbetul... Scrutez cerul, aștept un semn divin, liniile vieții mi s-au retras din palme fără ultimatum... Ochii-mi privesc spre alte mâini, mâinile acelea ating alți ochi neștiuți...

În visul meu, timpul pare să stea în loc, fiecare moment e un nou început, un nou joc. Amintirile se împletesc cu dorințe ascunse, în timp ce realitatea îmi șoptește răspunsuri...

În liniștea nopții, gândurile îmi zboară, căutând în stele răspunsuri. Dar stelele doar clipeșc, indiferente la dor, și eu rămân să caut în sufletul meu pustiu...

Privesc în jur... Lumea e plină de viață, dar eu mă simt ca o frunză în pustietate... Caut un rost, un scop, ceva care să mă definească, în timp ce clipele trec, iar eu încă sper să mă regăsesc...

Adorm din nou, și visez la ziua de mâine, la promisiunea unui nou început... Poate că atunci, când mă voi trezi, voi găsi ceea ce caut, și în sfârșit voi fi liber să zbor, să fiu eu, să trăiesc...

REVEDEREA CU CEI DRAGI – O IMENSĂ BUCURIE

Într-o lume în continuă schimbare, revederea cu cei dragi este o imensă bucurie, un moment în care timpul pare să stea în loc. În acele clipe, gândurile și ideile împărtășite capătă noi nuanțe, iar conversațiile se împletesc cu râsete și amintiri de neuitat. Dorul înăbușit pentru un timp se transformă în îmbrățișări călduroase și priviri care spun mai mult decât o mie de cuvinte.

Dar, precum toate momentele frumoase, și această revedere este efemeră. Urmează despărțirea, un rămas bun care strânge inima în piept și aduce cu sine promisiunea unui nou început. Și viața trece, neîncetat, ca un râu care curge spre mare, lăsând în urmă ecoul zilelor fericite și speranța că, într-o zi, ne vom reîntâlni.

În acest ciclu veșnic al întâlnirilor și despărțirilor, învățăm să prețuim fiecare moment petrecut alături de cei pe care îi iubim. Învățăm că bucuria revederii este un dar neprețuit, iar amintirile create împreună sunt comori care ne îmbogățesc sufletele pentru totdeauna.

CĂRĂRI DE FUM

În umbra ce mă învăluie, mă cheamă întunericul nopții... Cu mângâieri fantomatice îmi alină trupul însingurat... Alerg spre zori, într-o cursă nebună și disperată, de-a curmezișul orizontului, unde speranța își schimbă fața privind colorata speranță cu alți ochi, mai limpezi, mai vii...

Pași tot mai nesiguri, se afundă în cărări de fum și cenușă, iar noaptea, ca un carceral crud, strânge lanțul disperării în mine, în timp ce eu, prizonier al viselor, caut scăparea în lumina dimineții.

Fuga mea, o odisee prin inelele ascunse ale zorilor, se leagă de lanțul altor zori, într-un ciclu etern de renaștere. Uneori mă întorc în zorii aceia, să respir, să simt palida trecere a timpului, ecoul ultimei nopți în amurgul ce vine...

În fiecare noapte, întunericul mă cheamă, mă îmbrățișează, dar eu aleg să alerg spre zori, spre promisiunea unei noi zile... Și în fiecare pas nesigur, găsesc puterea de a merge mai departe, pe cărări de fum, spre libertatea ce se naște din întuneric...

AMINTIRE ETERNĂ

Îmi aduc aminte de zilele de vară când apele albastre cu unduirii umane ne mângâiau tălpile goale, răcorindu-ne sufletele... Era o simfonie a naturii, un dans liniștit, ce ne purta departe de tumultul lumii... Corul rătăcit al pescărușilor, cu aripile lor întinse spre ceruri, intona cel din urmă cântec în reflux, un adio melancolic, dar plin de speranță, ce răsuna peste valuri, până la orizont.

În amurg, când soarele se topea în mare și cerul se îmbrăca în nuanțe de portocaliu și roz, apele albastre se transformau într-un tablou viu, unde fiecare unduire umană picta o poveste, o amintire eternă, păstrată în adâncul inimii...

MIREASMA MĂRII

Nu am văzut niciodată marea, dar prietenii mi-au spus că ar fi albastră ca cerul într-o zi senină de vară și tristă ca o lacrimă ce alunecă pe obrazul timpului.

Mi-au povestit că marea ar avea patimi albe, spumegând la fiecare val, trădând chemarea lăuntrică a inimilor aventuriere.

Mi-au mai zis că nu ar fi bine să te prindă iubirea stelei căzătoare, cea dragoste efemeră ce strălucește puternic, dar dispare înainte de a putea fi atinsă. Mireasma mării, reflectată în oglinda cerului, ți-ar fi în lacrimă cunună, încununându-ți sufletul cu esența libertății și a infinitului.

Dar eu, captiv scaunului cu rotile, pot doar să visez la această mireasmă sărată... La această imagine a libertății ce se întinde până la orizont.